

תת"ע 10483/04/16 - מדינת ישראל נגד נתנוב ברוך

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10483-04-16 מדינת ישראל נ' נתנוב ברוך
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נתנוב ברוך

הנאשם

הכרעת דין

לנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס שעניינה שימוש בטלפון נייד ללא דיבורית בעת תנועת הרכב, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר בביצוע העבירה.

1. במסגרת פרשת התביעה העיד השוטר רביד דניסמן (להלן: **השוטר**) ובאמצעותו הוגשה הודעת תשלום הקנס (להלן: **ת/1**). על פי האמור בת/1 רכב השוטר משמאל לרכבו של הנאשם, במקביל אליו, והבחין בו בעת שהוא אוחז בידו הימנית טלפון מואר עם מסך מגע. לאחר שהנאשם נעצר והוסברה לו מהות העבירה הגיב הנאשם בזו הלשון: " **זה היה בעמידה. אתה משקר. לא צלצלתי. לא דברתי. אתה דווקא עושה .. זה טלפון של תייר.. אתה משקר. זה לא עבירה... מה אני עשיתי רק החזקתי. מי אתה בסך הכול שוטר . אתה לא מתבייש..**".

2. בחקירתו הנגדית נשאל השוטר מספר שאלות על ידי הנאשם. אומר כבר כעת כי להוציא שאלה אחת, יתר שאלות הנאשם בחקירה נגדית לא ניסו כלל להתמודד עם יכולתו של השוטר להבחין בביצוע העבירה המיוחסת לנאשם. השאלה היחידה היכולה להתפרש כמכוונת לקעקע את יכולת השוטר להבחין בעבירה נוגעת לכך שמשות רכבו של הנאשם היו כהות מעבר למותר על פי דין והשוטר -שהודה בכך - הרכיב עובר לאירוע משקף כהה. טענתו של הנאשם היא, כי בשים לב למשקף הכהה ולמששות הכהות ספק אם היה בידי השוטר להבחין בביצוע העבירה. בכיוון אחר מעט ניסה הנאשם לקעקע את אמינות השוטר על ידי כך שהציג צילום ממנו עולה, לשיטתו, כי לאחר רישום הודעת תשלום הקנס לנאשם, חצה השוטר צומת באור אדום.

3. בפרשת ההגנה העיד הנאשם כי השיחה עם השוטר החלה בנוגע לשמשות ברכבו ולא בעניין השימוש בטלפון. הנאשם הודה כי חלונות רכבו היו כהים במידה העולה על המותר בדין ("**לגבי החלונות הוא צודק**" ע' 5 ש' 16) אך טען כי לא ידע על האיסור. הנאשם טען כי צפה בשוטר מבצע עבירת תנועה לאחר רישום הודעת תשלום הקנס באופן המצביע על

היעדר אמינותו בהליך זה. כמו כן הביע הנאשם ספק ביכולתו של השוטר להבחין בביצוע העבירה בשים לב למשקף הכהה אותו הרכיב השוטר בעת שהבחין, לטענתו, בביצוע העבירה ובשים לב לשמשותיו הכהות של רכב הנאשם דרכן הבחין השוטר בעבירה.

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים ולאחר שהזהרתי את עצמי כי גרסת המאשימה נשענת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. מסקנה זו נשענת על האדנים הבאים: (1) מעדות השוטר ועדות הנאשם עולה כי לא הייתה מניעה שהשוטר יבחין בביצוע העבירה; (2) תגובת הנאשם להסבר השוטר בדבר מהות העבירה מחזקת את גרסת המאשימה בהליך זה; (3) מת/1 עולה כי ברכבו של הנאשם היו נוסעים נוספים והנאשם לא הביא איש מהם על מנת לתמוך בגרסתו כי לא עשה שימוש בטלפון בעת האירוע; (4) טענת הנאשם בנוגע לביצוע עבירת תנועה על ידי השוטר לא הוכחה מן התמונות ואף אילו הייתה מוכחת לא היה בה, בהכרח, כדי לקעקע את אמינות השוטר בהליך זה. להלן אפרט טעמיי.

א. היעדר מניעה לכך שהשוטר יבחין בביצוע העבירה על ידי הנאשם

5. לכאורה, קיימות 3 מגבלות על יכולתו של השוטר להבחין בנאשם מבצע את העבירה המיוחסת לו בהזמנה לדין: 1. השוטר הרכיב משקף כהה עובר לאירוע; 2. שמשות רכבו של הנאשם היו כהות; 3. השוטר הבחין בנאשם מבצע את העבירה "במנהרה". מגבלות אלה, בנפרד או בהצטברן יחד, אינן מבססות ספק סביר בנוגע ליכולת השוטר להבחין בביצוע העבירה. השוטר הודה בעדותו כי הרכיב משקף אך ציין כי "המשקף הכהה הוא פחות כהה ממשקפי שמש ומונע סנוור בעת הרכיבה" (ע' 4 ש' 2-3). הנאשם ציין בעדותו כי השמשות הכהות אינם מפריעים לשדה הראייה ("זה לא מפריע בכלל, זה רק לצל" ע' 6 ש' 1-2). בנוגע למנהרה ולתנאי הראות בה לא חקר הנאשם את השוטר והשוטר לא ציין דבר בעניין זה אם כי מת/1 עולה כי בתנאים אלה - יהיו אשר יהיו - לא הייתה מניעה מבחינתו להבחין בביצוע העבירה. בהיעדר חקירה של הנאשם לשוטר בעניין זה אין לי אלא להניח, כאמור, כי תנאי התאורה באותה מנהרה לא היו כאלה שמנעו מן השוטר להבחין בביצוע העבירה. לסיכום, לא הוכח כי המגבלות האמורות פגעו או לכל הפחות יצרו ספק ביכולת השוטר להבחין בביצוע העבירה על ידי הנאשם.

ב. תגובת הנאשם - חיזוק לגרסת השוטר

6. בתגובה להסבר בדבר מהות העבירה ציין הנאשם: " זה היה בעמידה. אתה משקר. לא צלצלתי. לא דברתי. אתה דווקא עושה לי.. זה טלפון של תייר..". "... מה אני עשיתי רק החזקתי..". הנאשם לא חקר את השוטר בנוגע לתוכן התגובה ועל כן יש לראות בדברים האמורים ככאלה שאינם שנויים במחלוקת. לטעמי, תגובה ספונטנית זו של הנאשם, בתגובה לביצוע העבירה על ידי השוטר, מחזקת את גרסת השוטר בנוגע לביצוע העבירה: (1) התגובה "זה היה בעמידה" בהקשר לביצוע העבירה צריכה להתפרש כהסבר לכך שהשימוש בטלפון, לשיטת הנאשם, היה בעת עמידת הרכב. תגובה זו מחזקת את גרסת השוטר בעניין עצם השימוש בטלפון על ידי הנאשם; דבר שעליו חלק הנאשם בהלך זה וטען כי הטלפון היה בכיסו. (2) התגובה " זה טלפון של תייר" בהקשר לשיחה בין השוטר לנאשם מחזקת אף היא את גרסת השוטר. הנאשם טען בעדותו כי הטלפון שהיה ברשותו היה בכיסו (ע' 6 ש' 13-14) ונסתר מעיניו של השוטר. אם נניח כי הטלפון שברשות הנאשם היה נסתר מעיני השוטר - אין כל הגיון כי הנאשם יתייחס בתגובתו למכשיר זה שכן הוא אינו רלוונטי לעבירה והשוטר כלל לא הבחין בו, לשיטת הנאשם. מנגד, גם אין הגיון כי הנאשם יציג לשוטר מכשיר זה אם מכשיר הטלפון אכן היה בכיס הנאשם בעת האירוע ולא היה לו כל קשר לאירוע.

העובדה שהנאשם בחר להתייחס למכשיר הטלפון מלמדת לטעמי כי גם הנאשם ראה בקיום המכשיר עניין רלוונטי לעבירה המיוחסת לו ועל כן התייחס אליו בתגובתו. התייחסות זו יוצרת כשלעצמה ספק בדבר טענת הנאשם כי בעת האירוע היה הטלפון בכיסו של הנאשם. יש הגיון בתגובת הנאשם בדבר הטלפון השייך לתייר אם נקרא אותה על רקע חלק אחר בתגובת הנאשם לשוטר - "**מה אני עשיתי רק החזקתי**". מתגובה זו שאינה שנויה במחלוקת על ידי הנאשם ניתן ללמוד כי הנאשם מודה כי רק "החזיק" בטלפון בעת העבירה וכי הטלפון שייך לתייר. אם תגובה זו נכונה הרי שאין ממש בטענת הנאשם לפיה הטלפון היה בכיסו בעת האירוע. מאידך, אם יש ממש בטענת הנאשם בעדותו לפיה הטלפון היה בכיסו בעת האירוע הרי שפירוש הדבר הוא כי הטענה לפיה "רק החזקתי" בטלפון בעת האירוע אינה נכונה. כך או כך, אין צורך להכריע בין הגרסאות הסותרות על מנת ללמוד על היעדר העקביות בגרסת הנאשם. זאת ועוד: בתגובה לשוטר הנאשם אינו מציין כי הטלפון היה מונח באותה עת בכיסו וטענה זו נולדה רק בעת הדיון בתיק וככזו היא מהווה גרסה כבושה שמשקלה אפסי באין הסבר לכבישתה.

לסיכום, גרסת הנאשם בתגובתו לשוטר כי רק החזיק בטלפון ולא עשה בו שימוש סותרת את גרסתו (הכבושה) לפיה הטלפון היה בכיסו באותה עת. היעדר העקביות בגרסת הנאשם ומסירת גרסה כבושה ללא הסבר סביר לגבי מקום המצא הטלפון בעת האירוע אינם מאפשרים לי להאמין לגרסת הנאשם כי הטלפון היה בכיסו בעת האירוע או כי החזיק בטלפון ותו לא בעת האירוע.

ג. הנאשם לא הביא עדים לחיזוק גרסתו כי לא עשה שימוש בטלפון

7. בת/1 צוין כי ברכבו של הנאשם היו נוסעים, לרבות תייר ואמו המתגוררת בסביר, היכולים להעיד כי הנאשם לא עשה שימוש בטלפון בעת האירוע [ע' 6 ש' 10]. כאשר נשאל הנאשם מדוע לא הביא לעדות את התייר השיב כי הלה נפטר לפני זמן מה. הנאשם לא ציין כי הייתה קימת מניעה להביא לעדות במשפט את אמו של התייר על מנת לסייע לנאשם לבסס את הטענה כי לא עשה שימוש בטלפון בעת האירוע. אני ער לכך שמדובר באישה מבוגרת המתגוררת בחו"ל אך הנאשם כלל לא טען כי קיימת מניעה להעיד את הגברת ולא ביקש לדחות את הדיון למועד אחר על מנת לאפשר לה להעיד בתיק. על כן יש להעמיד את הנאשם בחזקתו כי לא היה נמנע מהבאת עדים שהיו מחזקים את גרסתו כך שאי הבאת עדותה של אמו של התייר עומדת לנאשם לרועץ בהליך זה.

ד. לא הוכחה טענת הנאשם כי השוטר עבר עבירת תנועה

8. על פי גרסת הנאשם, **לאחר רישום הודעת תשלום הקנס** חצה השוטר צומת בניגוד לאור אדום ברמזור ומכך יש ללמוד על חוסר אמינותו בהליך זה. אין בידי לקבל טענה זו ממספר טעמים: ראשית, התמונה היחידה שהציג הנאשם מראה את השוטר כשהוא לפני הצומת והיא אינה מלמדת כי השוטר חצה את הצומת בחסות אור אדום בכיוון נסיעתו. שנית, גם אם נניח כי השוטר חצה את הצומת באור אדום, הדבר אינו פוגע בהכרח באמינותו שכן השוטר התייחס לעניין זה וציין כי "**אני לא עובר באדומים אלא אם מדובר במקרה חמור הדורש את זה**". על כן, כל עוד לא טען הנאשם ולא הוכיח כי אין מדובר במקרה הדורש מהשוטר לבצע עבירת תנועה, לא הוכח לטעמי פגם או פסול בהתנהגות השוטר העשויה להשליך על אמינות גרסתו בהליך זה.

אדרבא, אציין כי התרשמתי כי השוטר פעל בנסיבות העניין באופן שקול ומידתי. אין חולק כי אין היכרות קודמת בין

הנאשם לבין השוטר. הנאשם עבר לנגד עיניו של השוטר לא רק את העבירה על תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה אלא לכאורה גם עבירות נוספות כמו עבירה על תקנה 356 (ד) לתקנות התעבורה ואולי גם עבירה של אי ציות להוראות שוטר. למרות זאת, בחר השוטר לייחס לנאשם רק עבירה אחת, ולא את החמורה מבין העבירות שלכאורה עבר הנאשם. זאת ועוד: העבירה המיוחסת לנאשם בהליך זה שנויה במחלוקת, כאמור. לעומת זאת, הנאשם אינו חולק כי עבר עבירה על תקנה 356 (ד) לתקנות התעבורה. הנה כי כן, למרות שהשוטר היה יכול לעשות מלאכתו קלה ולייחס לנאשם עבירה על תקנה 356 (ד) לתקנות התעבורה, שדבר ביצוע אינו שנוי במחלוקת, הוא בחר לייחס לנאשם דווקא את עבירה שנויה מבחינת הנאשם במחלוקת. הדבר מצביע לטעמי על כך כי השוטר מאמין באמת כי הבחין בנאשם מבצע את העבירה המיוחסת לו בהליך זה.

9. סיכומם של דברים: על יסוד מכלול הטעמים דלעיל מצאתי כי התביעה עמדה בנטל הרובץ לפתחה. על כן, ולאחר שהזהרתי את עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה על תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ו, 12 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.